

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΦΡΑΓΚΟΣ

Ένα καλοκαίρι
του Αυγούστου

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Καλαμάτα 2012

Με σκηνικό το πανηγύρι μιας έξοχης ημέρας, οι δυο πρωταγωνιστές της εικόνας, Νίκος και Άγγελος και συνάμα στενοί φίλοι, απολάμβαναν τον πρωινό καφέ τους, σε μία πολυσύχναστη καφετέρια στου Παπάγου. Έδειχναν και οι δυο τους βαριεστημένοι. Χθες βράδυ, αν και ήταν ένα κοινό βράδυ Παρασκευής, για τους δυο φίλους απετέλεσε ιστορικό γεγονός. Ήταν η μεγάλη πρώτη συνάντηση ύστερα από την πενταετή απουσία του Άγγελου για μεταπτυχιακές σπουδές καρδιολογίας στο Βερολίνο και η επιστροφή του έπρεπε να γιορταστεί δεόντως.

Έτσι λοιπόν, μόλις έφθασε ο Νίκος από την Καλαμάτα για να τον καλωσορίσει και να τον συγχαρεί,

στη συνέχεια κατέληξαν σε γνωστό μπαράκι στο Κολωνάκι, μέχρι τις μικρές πρωινές ώρες.

Οι δυο φίλοι είχαν γνωριστεί, αφ' ότου συνυπηρέτησαν στην ίδια αεροπορική μονάδα στο Καβούρι, την 128 Σ.Ε.ΤΗ.¹, πριν έξι χρόνια περίπου.

Ο Νίκος Χρυσανθάκης, γέννημα-θρέμμα Καλαματιανός, πτυχιούχος της ΑΣΟΕ, υπηρετούσε τότε τη θητεία του ως έφεδρος σμηνίας, εκπαιδευτής στα ηλεκτρονικά. Και ο Άγγελος Παπακώστας, Αθηναίος, πτυχιούχος της Ιατρικής Αθηνών, και μόνιμος κάτοικος Αθηνών, υπηρετούσε ως έφεδρος ανθυποσμηναγός, γιατρός της μονάδας.

Ένας μικρός τραυματισμός του Νίκου στο χέρι, ήταν η αιτία που γνωρίστηκαν με τον Άγγελο και παρέμειναν έκτοτε στενοί φίλοι.

Η φιλική αυτή σχέση έγινε στη συνέχεια και η αφορμή, ώστε κατά τη διάρκεια της θητείας τους στο Καβούρι να επισκεφθεί ο Άγγελος τον Νίκο στο πατρικό του, στην Καλαμάτα, για να περάσουν ένα διαφορετικότερο από τα συνήθη Σαββατοκύριακα της Αθήνας, όπως ισχυριζόταν ο Νίκος.

Οι εντυπώσεις που είχε αποκομίσει ο Άγγελος τότε, από το σύντομο σεργιάνι στη μικρή, μα όμορφη πόλη του νότου, Καλαμάτα, –μία πόλη σχεδόν

1 Σμηναρχία Εκπαίδευσης Τηλεπικοινωνιών.

άγνωστη και ασήμαντη μπροστά στη δική του, την από θεϊκό χέρι σμιλεμένη πόλη, τη μυρωμένη με μύρια λάγνα θέλγητρα, τη θαυμαστή και χιλιοτραγουδισμένη Αθήνα— ήταν, ναι, το παραδέχθηκε, εντυπωσιακές και ενθαρρυντικές και πολύ ευχαρίστως σε μια δεδομένη ευκαιρία θα ξαναπήγαινε.

Μπολιασμένη, λοιπόν, με υγιή στοιχεία, ήδη από εκείνα τα χρόνια, η φιλία τους, δεν ωρίμασε και δεν αναπτύχθηκε πρώιμα, για να μείνει μετέπειτα στέρφα. Τουναντίον, και παρά το γεγονός ότι ο Άγγελος καταγόταν από αρχοντική και ευρύτερα γνωστή οικογένεια στους κύκλους της πρωτεύουσας, η φιλία τους παρέμεινε ανέπαφη και δυνατή.

Αποτέλεσμα της δυνατής αυτής φιλίας ήταν το γεγονός ότι, από τα χρόνια ακόμη του στρατού, καθιερώθηκε να έρχεται τακτικά ο Νίκος στην Αθήνα. Αφ' ενός για να επισκέπτεται τον φίλο του και αφ' ετέρου για να κάνει ένα τσίμ-άουτ και να ξελαμπικάρει το μυαλό του, όπως ισχυριζόταν ο ίδιος. Και με αυτό εννοούσε να ξεγλιστράει για λίγο από τον βραχνά που του προκαλούσε ο φόρτος εργασίας στο φοροτεχνικό γραφείο που διατηρούσε στην Καλαμάτα.

Με βιαστικές γουλιές ήπιαν τον καφέ τους. Είχαν τόσα να πουν και ο καφές ήταν ένα τελετουργικό εμπόδιο που έπρεπε να παρακάμψουν. Τα πέντε

χρόνια που απουσίαζε ο Άγγελος είχαν αφήσει πολλά κενά. Εν τάξει, στο μεσοδιάστημα, και εκτός από τα αλλεπάλληλα τηλεφωνήματα, είχαν ξανασυναντηθεί οι φίλοι μας στην Αθήνα άλλες δύο φορές, αλλά οι συναντήσεις αυτές ήταν σύντομες, όσο εξίσου σύντομες ήταν και οι παραμονές του Άγγελου, αφού ουσιαστικά ερχόταν απλά και μόνο για να επισκεφθεί τη μητέρα του.

Ακριβώς μια τέτοια σύντομη συνάντηση ήταν πριν το Πάσχα. Ο Άγγελος είχε έρθει για να περάσει τις γιορτές με τη μητέρα του και θα ξανάφευγε αμέσως, λόγω υπηρεσιακών δεσμεύσεων στο νοσοκομείο.

Περιέργως όμως αυτή τη φορά στη φιλική τους συνάντηση είχε προστεθεί κι ένα νέο μέλος, καθώς ο Άγγελος συνοδευόταν από μία ελκυστική δεσποινίδα. Η οποία, από τον τρόπο που φερόταν, φαινόταν πως ήταν το νέο αυτοκόλλητο αμόρε του Άγγελου.

Τώρα όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά. Καθότι τώρα, ο Άγγελος επέστρεψε στα πατρώα εδάφη για μόνιμη εγκατάσταση, αλλά και για να ανοίξει δικό του καρδιολογικό ιατρείο στην Αθήνα.

Άρπαξε λοιπόν την ευκαιρία ο Νίκος και πήγε, πρώτον, να δει τον φίλο του και να γιορτάσουν τον επαναπατρισμό του και δεύτερον, για να προσπαθήσει να τον πείσει, τώρα, που ακόμη ο Άγγελος, ήταν σχετικά ελεύθερος από υποχρεώσεις, να τον φιλοξενήσει μερικές ημέρες στην Καλαμάτα. Έτσι θα του

δινόταν η ευκαιρία να δει και να γνωρίσει καλύτερα ένα κομμάτι της Ελλάδας λίγο διαφορετικότερο απ' αυτά που έμαθε και ήξερε μέχρι σήμερα.

Το σίγουρο είναι ότι ο Νίκος είχε κάνει τους σχεδιασμούς του και θα τον σεργιάνιζε παντού, προκειμένου να τον εντυπωσιάσει. Θα τον πήγαινε βέβαια στα πιο γνωστά τουριστικά μέρη, όπως στη Φοινικούντα, στην Πύλο, στη Μεθώνη, στη Μάνη και στα σπήλαια του Δηρού. Αλλά θα τον πήγαινε επίσης οπωσδήποτε, και εφόσον ερχόταν, και στο φαράγγι της Κοσκάρακας, ένα φαράγγι που, από τις συχνές αφηγήσεις του Νίκου, είχε εντυπωσιαστεί ο Άγγελος και έλεγε πως επιθυμούσε κάποτε να το δει. Μόνο που αυτό το "κάποτε" όλο και δρασκελίζει τον χρόνο χωρίς ποτέ να πραγματοποιείται. Διότι κάθε φορά που άνοιγε ο Νίκος κουβέντα για το συγκεκριμένο θέμα, κάθε φορά επικαλείτο ο Άγγελος μια νέα δικαιολογία. Και σίγουρα το ίδιο θα γινόταν πάλι τώρα, ευθύς και άνοιγε το ιατρείο του.

Ξέρει ο Νίκος, απ' αυτά, έχει πείρα. Όπως ξέρει και τον φίλο του. Θα ψάχνεται στα μπάζα και δεν θα βρίσκεται, συλλογίστηκε. Και εκτός αυτού, θα έχει και τη δεσποτική κυρία μαμά Φιλαρέτη, γενικό δερβέναγα να του χειραγωγεί τη ζωή, με την τάδε και τη δείνα κοινωνικοοικογενειακή υποχρέωση, που σκαρφίζεται για λόγους προβολής!

Καθότι η κυρία μαμά Φιλαρέτη, το γένος Καϊμκατζί, μεγαλέμπορου από την Πόλη, μετά τον θάνατο του αείμνηστου συζύγου, υποστρατήγου παρακαλώ,

Περικλή Παπακώστα του Λυσίστρατου, ανέλαβε καθήκοντα λοχία και επέβαλε στην εφήμερη ζωή του Άγγελου, στρατιωτική υπακοή και πειθαρχία.

Ε, μαμά είναι αυτή και ίσως περισσότερο “υπερμαμά” σε σχέση με τις άλλες μαμάδες, και προσβλέπει για τον γυιόκα της επιτεύγματα, “μεγίστου οικονομικοεμπορικού περιεχομένου”! Επ’ ουδενί και με τίποτε, θα αφήσει την όποια-όποια, ανώνυμη-αδέκαρη, να “χειροτονηθεί” άξια να προσφωνείται ως η “κυρία του Dipl. Dr. καρδιολόγου κυρίου Άγγελου Παπακώστα”! Ενός υιού με χρόνιες εξειδικευμένες σπουδές και διατριβές “εν εξωτερικώ”! Και μην ξεχνιόμαστε, του μοναδικού είθισται απογόνου και συνεχιστή του ονόματος, της ένδοξης και κραταιάς οικογενείας των Παπακώστα. όταν οι πλείστες τόσες περγαμηνές και η δακτυλοδεικτούμενη, παρακαλώ, υπόληψη, τυγχάνει ευρύτερης ελλαδικά αποδοχής! Ποτέ!... Των ποτών!... Να ενδώσει αυτή, ζώσα ούσα και να επιτρέψει ή να συγκατατεθεί, σ’ έναν ανούσιο και ασύμφορο γάμο; Πρέπει η φερέλπιδα νύφη να αντισταθμίζει επαρκώς και επάξια, το αντίστοιχα πολλαπλάσιο αντιμίσθιο! Δηλαδή, σε μετρητά και δη, *cash*, στο χέρι και, εξυπακούεται, συν τόσων όσων ακινήτων, ευθύς και το πράμα, δηλαδή το συμπεθεριό, γίνει αποδεκτό και οδεύει εις γάμου κοινωνία.

Ως μήτηρ και αντάξια χήρα, του ενδόξου υποστρατήγου Περικλή Παπακώστα οφείλει, έχει τινά υποχρέωσιν, να διαφυλάξει ασύλητη και αμόλυντη

την οικογενειακή υστεροφημία! Ακόμη κι αν χρειαστεί να προβεί, σε ένδικα κατά του υιού της μέτρα!

Τουτέστιν, οι βλέψεις της κυρίας μαμάς Φιλαρέτης συνοψίζονται στα ακόλουθα:

Ως πρώτος όρος, επιβάλλεται να σέρνει η “μύτη” της φερέλπιδας νύφης, τουλάχιστον δύο καράβια, εκ των οποίων το ένα να είναι απαραίτητως θαλαμηγός. Διαφορετικά, πώς θα “κρουαζεροποιείται” η κυρία Φιλαρέτη, απαξάπασες, τις θερινές περιόδους; Τί, να παίρνει δηλαδή τα κοινά καράβια όπου συναθροίζονται τα στίφη και να μην έχει προσωπική «ρετιρέ» καμπίνα γι’ αυτήν και τη δεσποινίδα Μάγκυ, το σκυλάκι της;

Δεύτερον, επιβάλλεται να είναι γόνος αριστοκρατικής οικογενείας, εφάμιλλης σαφώς “εμβέλειας” και κύρους της δικής της.

Τρίτον, οφείλει ο πατήρ, της “χι, ψι” υποψηφίας, να καταβάλει ανυπερθέτως, την αξία του μισού Λυκαβηττού, για τα έξοδα της γαμήλιας τελετής.

Με τα τρία κρατούμενα, της αθροιστικής λογικής της κυρίας Φιλαρέτης, άντε τώρα να τετραγωνίσεις τον κύκλο! Παρά τις όποιες ενστάσεις όμως του Άγγελου, στο τέλος η μητέρα του αξιοποίησε το διπλωματικό της τάλαντο και τις ποικίλες υψηλές διασυνδέσεις της και κατάφερε εν τέλει, να αγκιστρώσει τη “χρυσοπέστροφά” της. Δηλαδή, τη νεαρά εκείνη, που πληρούσε απείρως τους οικονομικούς πόθους της. Τόσο από πλευράς των απροσμέτρητων “ακίνητων” προσόντων, όσο και των πλείστων

μετρητών και “καταθετικών χαρισμάτων”. Χωρίς να παραλείπει προσέτι, να ταυτίζεται σινιέ και η οικογενειακή προέλευση. Να προέρχεται δηλαδή, από “επιφανείς άνδρες Αθηναίους”. Όπως, καλή ώρα, είναι ο σημαίνον και γνωστότατος στην επικράτεια οίκος του γνωστού μεγιστάνα Ισιδώρου και της Ανδρομάχης, βεβαίως, βεβαίως, Ραφαήλ, παρακαλώ! Εν τάξει;

